

[Poul Møller.]

utilfreds med, at Danmark har diplomatiske forbindelser med den ene eller anden stat, så kan man henvende sig til folketinget, til regeringen, så kan man demonstrere på denne slotsplads og ikke på Amalienborg slotsplads; eller man kan demonstrere ovre ved regeringsbygningerne og ikke ude hos de ambassader, som nyder gæstevenlighed, så længe vi opretholder diplomatisk forbindelse med disse lande. Derfor kan jeg ikke se, at det vil være uforeneligt med grundlovens § 79 om forsamlingsfrihed at forbyde opløb foran disse ambassader.

Jeg vil gerne høre, om justitsministeren kan oplyse noget om dette synspunkt, og jeg vil henstille alvorligt til statsministeren også at gøre et forsøg inden for sit eget parti, hos den unge socialdemokratiske bevægelse, for at få disse unge til at afstå fra sådanne midler i den politiske debat.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om det udenrigspolitiske afsnit i åbnings-talen, og det var jo særlig afsnittet om Vietnam, der optog og vakte interesse. Vi har her et eksempel, som også bærer præg af, at Danmark vil tiltage sig en rolle i denne sag, som vi vel for det første ikke er enige om, og som for det andet måske fører til, at man igen må tænke på de betragtninger, der blev fremsat af den afgåede minister, nemlig om vi ikke lægger for megen vægt på det indenrigspolitiske i det udenrigspolitiske.

Vi har naturligvis intet imod, at statsministeren har gode kontakter både i øst og i vest; men er det nu dansk udenrigspolitik at opfordre USA til betingelsesløst bombestop? Udenrigsministeren har sagt i amerikansk TV, i udsendelsen „Meet the Press“, at USA er stærkt nok til at kunne tåle en bombepause. Det tror vi da også. Men er det helt uforståeligt, om også stærke lande tænker på deres egne unges liv, for det er da givet, at en bombepause, hvis ikke forventningerne om forhandling af den grund indfries, vil medføre, at modparten er styrket den dag, bombepausen er forbi, og det betyder igen, at det bliver flere amerikanske soldater, der skal skydes som følge af denne bombepause. Er det et inhumant synspunkt, eller er det uforståeligt, at USA, når man fører krig mod en aggressor — udenrigsministeren udtalte jo i den

samme udsendelse, at der forelå et eksempel på aggression, og at Nordvietnam var aggressoren — dog må have bare en antydning af, om der er sikkerhed for, at en bombepause vil medføre, at man kommer i forhandling med hinanden. USA har afvist et ensidigt bombestop, men har ikke afvist nogen som helst forhandlingsmulighed; man har sagt, at hvis man bare får den mindste antydning af, at der kan regnes med en forhandling, er man rede til at standse bombningen. USA har intet andet mål at kæmpe for end at standse aggressionen og få fastslået, at Sydvietnam selv kan få lejlighed til at bestemme sin fremtid. Hvorfor vil Hanoi ikke forhandle herom? Er det ikke efter alles opfattelse et rimeligt krav, at sydvietnameserne får denne lejlighed ved et kontrolleret valg? Hvorfor bruger regeringen ikke kontakterne i øst til at præge udviklingen i denne retning? Giver man ikke ved at tale, som man gør her, ligesom nordvietnameserne en tro på, en fornemmelse af, at bare de bliver ved, er der efterhånden så mange imod bombningerne, at det vil svække USAs modstandsvilje, så nordvietnameserne på den måde kan gennemtvinge et ensidigt bombestop, der kan styrke dem militært?

Jeg vil også gerne spørge, om den højtærede statsminister føler, at det, der blev sagt i trontalen om henstillingen til den amerikanske regering, er i overensstemmelse med den opfordring til begge parter om fredsforhandlinger, som blev vedtaget her i folketinget den sidste dag, vi var sammen, inden folketinget sluttede sit arbejde.

Jeg skal gøre nogle bemærkninger om markedsstillingen. Statsministeren ved, at det store flertal i folketinget står bag den almindelige holdning, vi har i markedspolitikken. Statsministeren brugte imidlertid en formulering, der kunne misforstås — jeg tror ikke, det har været hensigten — da han sagde, at kun en bred europæisk løsning tilfredsstiller Danmark.

Jeg går ud fra, at statsministeren dermed hverken tænker på en indskrænkning eller en udvidelse af indholdet af den dagsorden, som blev vedtaget her den 11. maj i år, således at der ikke i formuleringen ligger, at nødvendigvis alle nordiske lande skal være med. Det er ønskeligt, og det er noget, vi kan arbejde for; men det er ikke nogen